

20 שנה התגלגל במגידו של אשר פללים, בימאי סרטים, סרט ששיחזר את הדקות האחרונות

אחי הצעיר, קרלום

קרלום שלום בטלחה ד"ל, חייל בשדיון

ענת מירן

20 שנה עברו מאז המלחמה הזו, ואשר פללים עדיין נושא איתו מחר גדול. 20 שנה מתגלגל במגירות שלו סרט, שעולם במחירי-לב על גדות התעלה באוקטובר 1973, והמסקי של השנים הללו הוא לא הגליון למצוא את המסקי, שממנו ישאב כוחותי-נפש כדי לפתח את הסולם. ובעיני, כאן ישאב כוח להתנוונ במגירות אחת אחת.

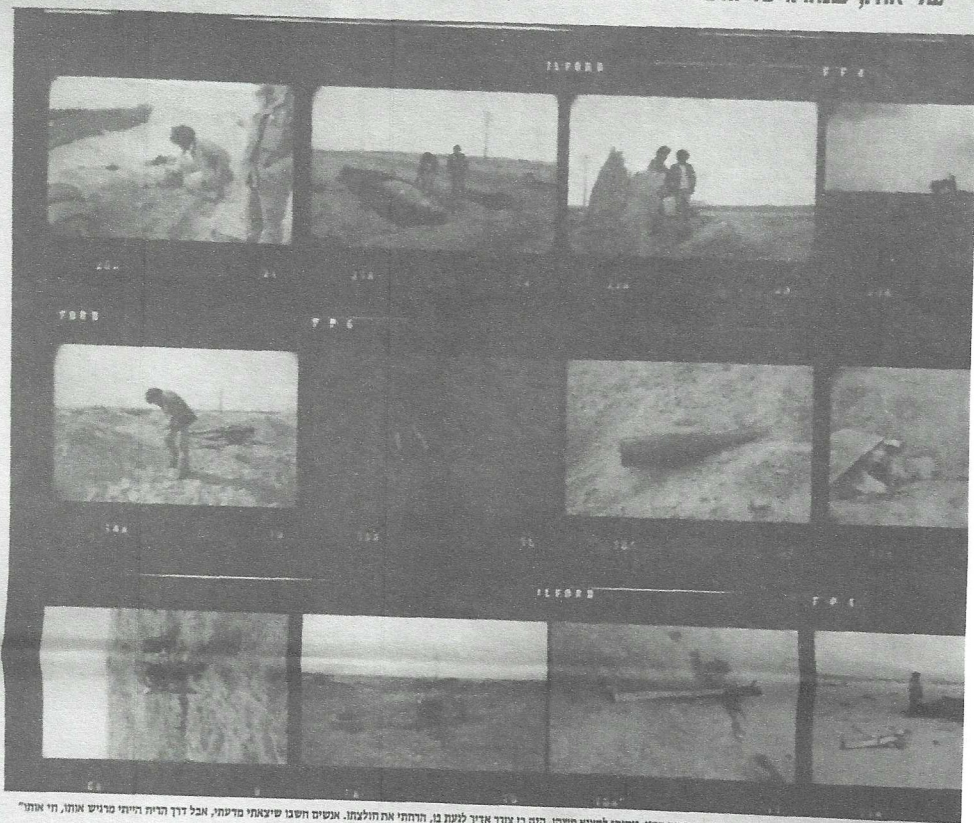
למי שנתנים החליט לעשות סדר במגירותיו קטוסת סרטי הצילום, שקברו רדך מצלמתו ולא נבו לטיפול, נתנו את מולם כמבילה לשיחית. כשחשבו המפתח חוזר אליו, נילה לתרומתו המנות במהלכה הוא נגע בך, ומה שתפס כזירה עמיקה ורק איתן שוב עמויקעמוק למגירה. השכנו, לראשונה, הוציא אותן מהמעטפה.

לאשר פללים חרות זו משימה לא קלה. אבטו יומכים בסלון ביתו, ואשר, כמו מנסה, ליעקף את הורשאו, מכר זה עם נגנע, עדי מסקת פילסטי, נודע מיה קרים, מאריך במיניו נסיעתו הארוכה למינסו וקיסודו מנצח"י עיר הולדתו, מסלסל את שיעור ששיחה וזיכה בו, מסנה בתמימות את תגות ישיבתו, מתידי, מילניו ישיבת תלמידיה. עיר שהוא מחסל את כל דרטיאור הבריות שקעוד לרשותו וקולט ככה עסקית הדרדור, והוא מחליט לבנות.

מסקיפה לבנה הוא סרטיא את תמונת המלחמה,

„הבנתי שמהו כאן לא בסדר. קרלום נהג לשלוח להורים מכתבים מדי יום, ומתאום, בבת-אחת הפסיקו המכתבים להגיע. במשך שלושה שבועות עברנו כמו מטופפים את כל בתי-החולים ובתי-ההבואה בארץ“

של אחי, שנהרג על גדות התעלה • השבוע, לראשונה, נגע בהן, וגם בפצע שבלב

סרט קשיח, חוכה במגדו 20 ענה. הימנית שירי המנו, וימנית למצוא משהו, היה בו צורך ארוך לנעת בו, הרחמי את הלנח. אנשים חשבו שיצאתי מדעת, אבל דרך היות הייתי מרגיש אותו, חי אותו

שהיקירה את עולמו ולקחה ממנו את אחיו, קרלוס, בן ה-21. התמונה מצבירות את הליפוש הנואש שלו את האו, שנהרג כמקל על שפת התעלה.

במלחמה היה טליון, 44, איש מילואים בחירת תולדות ותוחזו ללאריתעו בטליון. ולהם כמותי תגלו, כסיום המלחמה והזמן כבימא יציר למספיקל קולנוע כממסטרס, וקובל הדפשה לעם כד. לפני ובטעיה בא לבית הוריו כבני-בית, שם חברו לו, שכבר כמה ימים לא שמעו הוריהם דבר מאחיו הצעיר.

הבנתי שמשוה כאן לא כסרו. קרלוס נהג לטלוח להורים ממחכים מדי יום, ופתאום, בבת ארת המכונה המכתבים לתינוע. אחי רוח, שקיבל גם הוא תופעה מהמילואים, ואני, והלענו לחפש את אחיו הקטן במשך שלושה שבועות כעברו כמה מאודים את כל הוריותיהם בבני-החמאה כורין, שאלנו את כל המשפחה שמשענו, והאם הם מכירים את קרלוס שלום במסליליה? את אחי לא שמע את השם. כל יום התקשרנו למעון העיר, ויברנו עם ממקי היחידה של אחי, ונאמר לנו שחבל כסרו.

גיראו ירינו יחאחיו לצנא, אבל משו בפנים לא נחו לנו לשבת כשקם המסכנו את הדיפוש. לאחי שלושה שבועות של שיטוטים, הנעבו לבית הברוא באשקלה. הייל שהחלים מפציעה וישר, שקולום היה איתו כמקל בצמנת סרטובילקיסידו, כחזה הדיבה,

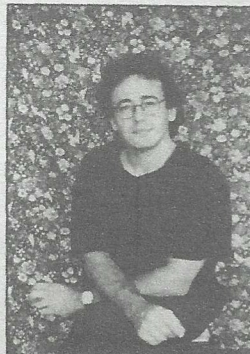
משפחה בנספלה. האחים, קרלוס (מימין), דוד, והאם אסתר, אשר (טללים) וזוביג

„אני בא ממשפחה של שבעה ילדים. הייתי ילד חמישי, צימיתי שאהיה אחרון ואותי יפנקו, ולפתע הוא נולד. היה לי חשבון איתו. לא היה לי זמן לחבק אותו, הייתי עסוק בלקנא בו. ופתאום, בבת-אחת, הכל נקטע והוא נעלם מחיי”

בליה שבין ה-15 ל-16 באוקטובר, נלעצו כל מלה, שיבה סמוי של המפעל. הוא סיפר, שהצנזורה היו אמורים להצטרף את התעלה, והמלחמה נמשכה חיסו עליהם. אחי היה מבוגר של אחד הנסקים. שהגיעו למחנה במרכז נתפלו במאדים, וקיבלו חמישה מגזים חייבים. אחי הגנו הרביעי, הצביר אחי לזרום, ואו בא החמישי הצבירי התמסר. המבור שנציל עץ למרוקז כמה מטרים מהטנק העליון לכוחות, אבל הוא לא ירע מה קרה ליתר אנשיהצוות.

במסגרת למון אמוק של חיפוש קרלוס היה אמור להתמונה בריצבר, ולא ידענו מה עושים. לוחין את התנועה או לבטל. אחי נסע עם ג'ים בצאי לחווה הקיטור וסיפר, שמצא את הטנק ומתחזין די אדם. וזדענו את לצבא, ואו הוהלם להכריז על קרלוס כעל נקרה.

בשנייה המסמלת הצבאות להודיע על כך להודי, אבא שלי הרביצה דעה שבחיים שלי לא שמעתי כמהו. דעה שיצאה מרוחם. נבר לא יבין זאת. אבא, לעומתה, יסב כשיבה של כוהא, נשקט כשקט, ולא הוציא הגו. למרות שמצאנו די, למרות שמילינו את הטנק המפעל של קרלוס, היתה עוד תפקיד. אמרנו לעצמנו שהוא טנה ניסה לפתח את

אבי טלמון, סמני 1993. צילום: בועז לניר

„כל יום התקשרנו לקצין העיר, דיברנו עם מפקד לנו שהכל בסדר. גורא רצינו להאמין לצבא, אבל משהו במנים לא נתן לנו לשבת בשקט והמשכנו את החימוש“

פתח המילוט, ומחפזיה נחלשה לו היר, ודוא עצמו התרחל לכוחות. אבל אחרי כמה ימים ותבדה, שהוא נהרג ואו נשחו המבותרות לא הישר לי לראות“.

טלמון לא יכול היה להיפרד כך מאחי הצעיר, והיו צורך עז לטחור את רגעי התמונה. ואו מצא את עצמו מבוגר אמונים עם אצנים. שיהיה לניני לבדי חיליים. הצעיר כיו למסת להגיע למגן של אחיו, ולקח אותו ממלמה, כמו תמור.

אז שהגיעו למגן בצפת, כרטיס לסיכון, שרתה מרחיקה את הצלם שבה הוא לא היה מסוגל להפעיל את היום. טלמון נתן את המצלמה לזכיר וכינים ממנו לצלם במסווה. והו חילום המעון לכיכר, שקרוב ליס שנה היה תחום עמוק ארשים, והיה כמו צל מאיים.

הצעיר למחם וצילתו, שהמארב הצעיר התמסר חמישה מטרים מהטנק של קרלוס אחי. אזי היה תחיליים במסגרת הבטחי, ויכולתו לעשות המוקד אסתי. המוקד כמה גורא שאחי נהרג עדיי הכלי, שאחי משהו בו, ובסוף ונספר שהיו בדיקתי, אכ

המברים עשר עמדה טובה. מצד שני ניסיתי לוחות את החוויה, שעברה על אחד כמותו המונים. ביתרים, המבודד שנתנה לו את המצלמה, הלך אחריי וצילם. את השורשות הקודעות של הטנק, את תרטילי המונים, את תאו של נהג הטנק, את הפתח שממנו ניסה להמלט. ואני עמד מול כל אלה הטנק ולא מאמיר.

הרבה הברים שלי נמצאים בקרית שאול. אני ונבר את עצמי במלחמת התנעה וכיבושבור. ארוך שמיטיע עם ציור אישי של הברים שאינם, אבל כשאח נהרג, זה כאב מיו ממש. כאילו לקחו גרוך והחכו לי יד. זה לא רק עצב מסמימנטי, יש משו מאד מדי בקשירדם. ואו הוא אתה יכול לעשות, כשאנה עמד שם בטנק של אחיך ומתן ניסיתי למצוא משו ממנו, והיה בי צורך אדיי לגעת בו. וחיפשי שריר ממנו, ומתאם מצאתי שארית של חולצה ספוגה ביום, את הדיסקיות שלו, חבר כצא כמה עמורים מפקים הסלמונים שלו. ותגמלתי על כל אלה. הכפר שנה וימיים, הרחתי את החולצה שלו, את המפנים שלו, אנשים חשבו שיאחי מרפת, אבל דרך הרתי הייתי מרגיש אותו, חי אותו. נלחם מעצמי כדי לא לשכח אותו.

ברצמבר קרלוס אמור היה להתחתן, ביום המועד עלינו לכפר, והמספרה והכלה המועדת. לבוסים במיטב בנינו עם עונת גרות, וכאילו נגננו את יום זה שארם שלו. זה היה מראה מריאליסטי, מרוחק, אבל מליבי רצנו אותו איתנו, לא יכולנו לתת לו לכוחות. כך התחלתי בעינים האובססיבי שלי במרטיס על מלחמת יומדיבורים. ועשיתי טרט על אלמתי מלחמה. על עמק הבקא, הקרב על התרמון. הינשתי שרדך הוכרזו אני נתון לו חיים. רצתי לצלם את המקום הואו כסני, את הטנק שבו היה ברנעו האחרונים, רצתי שיהיה לי משו ממנו, אבל משו מה לא היה לי אומץ במסך 20 שנה לגעת במפלים הזה“.

אשר מוציא את התמונות, ששיני חופן נגסו בהן. התמונות קצת מטושטשות, כמולות מרטיס, כמו המלחמה הלא נודמלת והוא. וזהו הצילום של התנודי בשנאר כשטח, שממנו נהרג אחי, את רוחו את קוסאות המפנס הרבה אש יצאה מתוכם. הם קערו משהו מרטיס כהה. וכדי למפנס הם היו צריכים לוחות נאונים. את הודת, הם קערו מתוך חמירה מוכנה. רק חיבו למגן שיעבר על ידם. והנה אני, וען קושי ארוך, מתחבל על שיריים של הטנק, על השורשות שגורקה בחולות. לא רק הטנק נהרס, כל הבניין התרוסס מפיצוץ הפגז. מליכר ניסיתי להיחמו כמשהו, להכין מה קרה למרלוס. רציתי לראות את פתח המילוט, והו צולם כאילו זה יעודר להחזיר את אחי. קיוויתי שהוא ברך, ניסיתי לטחור את מה שעבר עליי“.

וכשאני שואלת אותו איד הוא מרגיש עכשיו, כשרתמונות הללו כדיו, והוא מתמבל בהן אחרי 20 שנים, טלום משתתק. ששף הרבוי, נכנסים לחיבו שנות אחרות קורם, נעלם. ואו הוא כורא לבחור שם כהמונה. אשיר, סמילי לא בו המרביה, התמונות מראות לי את אשר המרהאונים של א. זה שלא ידע איד להתמודד עם המוח וניסה למצוא את החיים בשאריות של תמילים, בקסדה שבורה, בריח זהם של חולצה, עקוב לי על אשר. הוא מקורח בו משט כאב מדי, בכסו. וכל זה בגלל שהייתי פשוט צריך שאחי יחזור, הייתי מוכנה לנסור איתו כמה עניינים. הייתי באמצע מערכת החיים מורכבת ומסובכת איתו. חוכם שלי הוא על על זה שהוא לא חי, אלא על זה שלא נתנו לי לפתח בעיות שהיו לי איתו. ולכן אני לא יכול לחיות עם המוות שלו“.

אני בא במספרה של שבעה לירים. הייתי ילד מרטיס, ביסיתי שארחה אחרון ואחריי ינסק, ולפתע הוא נולד. אחיני אותו מאד, אבל גם היה לי חשבוך אותו. לא היה לי זמן לחבק אותו, הייתי עוסק בלבאן בו ומאנם. בבית אחיו, הכל נקעו והוא נקלע מתיי. לנו לא היכולת להסתכל על התמונות. לא הייתי מסוגל סיחה להיפרד ממנו. רציתי שיבוא לאמס דקות, שניבר על הכל. מאת לילות הלמתי שהוא שומע“.

היום אני יודע שאותם ימים שהישימי אותו ונאחזתי ברח שלי, היה צריכ ליהא לאשר אחי. אשרי של חיים מודע יותר להבריים. היום כבר גלתי למסקנות מוחיות של אחי שמקיימת ימים צריכות להיות מתורות, אסוד למסין על הצעיר, לומר יבאו יום ואמר את חרטיים. צריך לחיות את החיה. היום אני יודע, שצריך לחיות את החיים מסקים לגמלת לחיות את רגעי המוות, מצד שני, יש מי עדיין השחר לחיכנס שוב לארצו והוא, להגיע והיחמושונים של אשר והוא. אני מתמבל על האמוריות של התמונות וחולצה ואסוד לעצמי שיהיו צריכים מרטה, את המלה של 20 הצנים המורכבת כדי לצבא לצד ולעצמי אני מסנו כל טיקה, שאסוד לחיות בכל המוח אלא מאדי“.